

půlnoci, když Jasper spal a máma byla pryč, ale nikdy jsem je nikam neposlala.² A stejně už jsem s tím dávno přestala.

Jednou jsem o těch snech řekla mámě. Smála se. „Kdybych si tu pitomou knížku přečetla tolikrát jako ty, taky bych z toho měla noční můry.“

Ke čtvrtým nebo pátým narozeninám mi máma dala výtisk *Podzemí* – jedno z těch starých vydání z devatenáctého století s obálkou vázanou v látce barvy pavučin a titulem vyšitým stříbrnou nití. Byla to opotřeбенá knížka, nejspíš kradená, a na obálce byly zevnitř vepsané cizí iniciály, ale já ji přečetla tolikrát, až se stránky začaly uvolňovat z vazby.

Příběh je docela ohraný – malá holčička (Nora Lee) objeví jiný svět (*Podzemí*) a následuje řada bizarních dobrodružství. Ani ilustrace nejsou nijak skvělé – je to soubor hrubých litografií někde mezi podivností a děsivostí. Ale pamatuju si, jak jsem na ně zírala, až se mi jejich obrysy vryly zevnitř na víčka: černé krajiny s plíživými, přízračnými Stvůrami, s bledými postavami ztracenými ve změti stromoví, a holčičky propadající se do tajných prostor pod zemí. Dívat se na ně bylo jako vstupovat do hlavy někoho jiného, někoho, kdo věděl to samé jako já: že za každým úsměvem číhají ostré zuby a pod hezkou pokožkou světa se skrývají holé kosti.

Obkreslovala jsem jméno autorky špičkou prstu a bezmyšlenkovitě si ho škrábala na okraje nepořádně vedených školních sešitů: E. Starling.

Žádnou jinou knihu nikdy nevydala. Neposkytla jediný rozhovor. Jediné, co po sobě kromě *Podzemí* zanechala, byl ten dům schovaný mezi stromy. Možná právě tohle byl pravý důvod, proč jsem jím byla tak posedlá. Chtěla jsem zjistit, odkud pocházela,

2 Tohle není pravda. Mezi lety 2006 a 2009 Opal v městské knihovně na tiskárně pro zaměstnance vytiskla několik povídek. V roce 2008 jí přišlo odmítnutí z literárního časopisu, kde se psalo, že bohužel neotiskují fantasy, horory „nebo co to má být“.

sama sobě dokázat, že byla skutečná. Chtěla jsem procházet jejím tajným domovem, pohladit si její tapety na zdech, vidět její záclony třepotat ve větru a na chvílku uvěřit, že je to její duch.

Teď to bylo jedenáct let a čtyřicet čtyři dní od chvíle, kdy jsem tu knihu otevřela naposledy. Přišla jsem zpátky z mámina pohřbu, hodila ji do dvojité papírové tašky spolu s poloprázdnou krabičkou cigaret, plesnivým lapačem snů a rtěnkou a všechno to zastrčila hluboko pod svoji postel.

Vsadila bych se, že stránky jsou teď celé zkroucené a zplesnivělé – v Edenu časem shnije úplně všechno.

Pořád se mi o domě rodu Starlingů občas zdává, ale už tomu žádný význam nepřikládám. A i kdyby to nějaký mělo – jsem holka, co vyletěla ze střední, pracuje na částečný úvazek v Tractor Supply, má zkažené zuby a bráchu, který si zaslouží něco lepšího než tenhle smolný a nesmyslný zapadákov.

Sny nejsou pro lidi jako já.

Lidi jako já by měli mít dva seznamy: to, co potřebují, a to, co chtějí. Ten první udržujete krátký, pokud máte dost rozumu, a ten druhý spálíte. Máma na tohle nikdy nepřišla – pořád něco chtěla a snažila se, toužila a dychtila a hledala až do konce – ale já se učím rychle. Mám jeden seznam o jedné položce a zaměstnává mě ažaž.

Mám dost práce s přesčasy a vybíráním kapes, oblbováním sociálních pracovníků a lámáním mražených pizz napůl, aby se vešly do mikrovlnky, nakupováním levných inhalátorů z pochybných internetových stránek a dlouhé večery trávím posloucháním Jasperova chraplavého, syčivého dýchání.

A pak mám taky tu krémovou obálku, která přišla z nóbl školy na severu, když Jasper napsal srovnávací zkoušky, a spořicí účet, který jsem si založila den poté, co dorazila. Jeho bilanci se mi daří zvyšovat díky řadě důležitých dovedností zděděných po mámě – jako lest, zlodějina, podvod, šarm, vzdorovitý a naprosto nemístný optimismus –, ale pořád to nestačí, abych odsud Jaspera dostala.